

[Knut Lind]

ne ikke til stede. Derfor vil jeg godt bede ministeren om eventuelt lige at redegøre for det her, for det kunne da være, det var en blanding af begge dele.

Fremskridtspartiet er rede til at indgå i realitetsforhandlinger med ministeren om en forstærket indsats mod arbejdsløsheden. Det er til benefice for fru Lilli Gyldenkilde, således at hun ved, hvad vores indstilling er, så hun ikke misfortolker det én gang til.

Vi er som sagt lidt skeptiske – kun lidt – over for nogle af punkterne i ministerens redegørelse. Det går udelukkende på effekten, om det nu også er nok. Men det er noget helt andet end direkte at være imod ministerens redegørelse. Vi tvivler på f.eks. om man kan studere sig fra arbejdsløshed. På den anden side er vi heller ikke blinde for, at en omskoling ofte vil være nødvendig i et moderne samfund.

I de drøftelser, som vi går ud fra at KVR-regeringen vil føre med Fremskridtspartiet, vil vi lægge stor vægt på det, der hedder lønreduktion eller lønstop – og det er et meget vigtigt punkt – skattelettelser, mere produktion og færre arbejdsløse. Det er faktisk vores recept på det, og det vil vi gerne have frem. Selv om ministeren siger: Det er ikke lige min afdeling, så er det jo en samlet regering, går jeg ud fra, og de mødes vel af og til i KVR-regeringen og taler om tingene, og dér kunne man f.eks. nævne det.

Når jeg også har nævnt løntilbageholdenhed eller lønstop, så er det, fordi vi godt er klar over, at der i Folketinget ikke findes det politiske mod, der skal til, til en direkte lønreduktion. Alle ved det, men ingen tør sige det. Befolkningen ved det, men man kan jo ikke forlange, når de har fået en lønfremgang, at de så skulle komme og bede om at få en lønreduktion.

I vores betragtninger indgår også det faktum, at man må regne med en hel del uro på arbejdsmarkedet i forbindelse med en direkte lønreduktion. Man må derfor gøre op, hvad en sådan uro i form af strejker m.v. vil koste erhvervslivet i form af svigtende ordrer i udlandet, og hvor meget det så vil koste Danmark. Det er en beregning, man må foretage.

Som sagt tidligere er Fremskridtspartiet villig til at indgå i forhandlinger med regeringen, men under forudsætning af, at man tager fat på de virkelige problemer, nemlig at det danske lønniveau set i forhold til vore konkurrenters må ned. Jeg håber, at ideen vil vinde gehør i re-

geringen, og så kan vi bytte de halve sandheder og aftalebruddene ud med realitetsforhandlinger.

Vi er rede til disse saglige drøftelser med KVR-regeringen om nogle økonomisk forsvarlige løsninger af arbejdsløsheden. Jeg vil stærkt advare regeringen mod at få flere socialdemokratiske fingeraftryk på sin arbejdsmarkedspolitik, for realiteten er, at Socialdemokratiet har hovedansvaret for Danmarks dårlige økonomi og dermed for den arbejdsløshed, som de taler så meget om i dag.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, at man kort skal sige til hr. Knud Lind, at det jo var Fremskridtspartiet, der gav det parlamentariske grundlag for denne regering og for den forrige og den forud igen, og det var Fremskridtspartiet, der dannede flertal sammen med De Radikale og regeringen, da man grundlæggende ødelagde dansk økonomi.

Må jeg så have lov til at sige til fru Elisabeth Arnold, for det var egentlig det, der kaldte mig herop, at vi har præcis den samme bekymring. Når vi kommer ud og diskuterer disse ting i fagforeningerne, så står vi med kvinder fra 35-årsalderen og opefter, der siger: Jamen kan man bruge sådan en model som mig til noget som helst, og kan jeg noget?

Derfor kan vi tilslutte os det, ministeren siger i sit forslag om, at der skal inspirationskurser til og information. Det er fint. Men derefter skal vi jo have fat i uddannelserne, og det er dem, der ikke er der. Det hjælper ikke noget, at vi kun laver de her inspirationer, for at folk skal kunne videreuddanne sig, når vi ikke vil instrumentet til den videre uddannelse.

Det er her, der er store mangler, og det var her, Det Radikale Venstre i 1985 sagde: Lad os nu se det her som en forsøgsordning. Det var her, Det Radikale Venstre kom frem, dengang vi fik undersøgelsesernes resultat, da det viste sig, at der ikke var uddannelser til rådighed. Det var her, man så begyndte at stille krav om, at det var her, der skulle sættes ind. Og det håber vi selvfølgelig er den diskussion, vi skal i gang med.

Og det vil jeg godt sige her: det bliver ikke udgiftsneutral. Vi kan ikke skabe uddannelser af ingenting i det her samfund. Hvis vi skal have relevante uddannelser i det danske samfund,